

II Міжнародна науково-практична Інтернет-конференція СУЧАСНІ ДЕТЕРМІНАНТИ РОЗВИТКУ БІЗНЕС-ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

нац. Ун-ту ім. В. Даля. – Луганськ. – 2007. – № 2 (108). – С. 125-130.

2. Моссаковський В. Б. Стан та перспективи розвитку бухгалтерського обліку в Україні: моногр. / В.Б. Моссаковський. – К.: Інтерпрес ЛТД, 2009. – 326 с.

3. Фоміна О. Облік в управлінні підприємством / О. Фоміна // Вісник Київського національного торгово-економічного університету. – 2010. № 2. – С. 113-120.

УДК 657

Маган І. В., студент
Київський національний університет
технологій та дизайну

ОСНОВНІ ВІДМІННОСТІ ОБЛІКУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ЗА П(С)БО ТА МСФЗ

В умовах трансформаційних процесів економіки України зростає значення прозорості, достовірності та зрозумілості бухгалтерської інформації, що досягається шляхом пристосування національної системи обліку до вимог міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ).

Для здійснення своєї діяльності суб'єкти господарювання використовують основні засоби, які вагомо впливають на виконання виробничої програми підприємства та отримання прибутку. Дані об'єкти включаються до підсумку балансу, а тому мають вплив на визначення кінцевого фінансового результату.

Основними завданнями обліку основних засобів є вчасне та достовірне відображення інформації стосовно руху основних засобів, правильність нарахування амортизації та їх оцінка. Основними документами, які регулюють

II Міжнародна науково-практична Інтернет-конференція СУЧАСНІ ДЕТЕРМІНАНТИ РОЗВИТКУ БІЗНЕС-ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

облік основних засобів, є П(с)БО 7 «Основні засоби» [1] та МСБО 16 «Основні засоби» [2].

Порівняльний аналіз цих документів дозволяє виявити спільні та відмінні риси в обліку операцій з основними засобами за національними та міжнародними стандартами.

Основна відмінність П(С)БО полягає в більшому рівні деталізації та регулюванні основних суджень стосовно обліку основних засобів, а також прив'язки до чинного законодавства України для досягнення єдиної системи обліку. А міжнародні стандарти звітності передбачають професійні судження, враховуючи особливості використання даних об'єктів, їх оцінку в процесі визнання доходів і витрат звітного періоду, а також і методів нарахування амортизації.

Відповідно до П(С)БО 7 основні засоби – це матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів, здавання в оренду або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання яких більше одного року або операційного циклу (якщо він довший за рік) [1].

Згідно МСБО 16 основні засоби – це матеріальні об'єкти, які:

- а) утримують для використання у виробництві або постачанні товарів чи наданні послуг, для надання в оренду або для адміністративних цілей;
- б) використовуватимуть більше одного періоду [2].

Ці визначення хоч і подібні між собою, проте МСБО 16 не конкретизує, що є об'єктом основних засобів. Тільки професійна думка бухгалтера може визначити, що з окремих видів майна належить до основних засобів, враховуючи конкретні обставини і умови експлуатації об'єкта, а також методів нарахування амортизації.

За даними положеннями до первісної вартості включають витрати на транспортування, демонтаж чи установку певного об'єкта, проте за МСБО включають не всю суму очікуваних витрат. Збільшення таких витрат слід

II Міжнародна науково-практична Інтернет-конференція СУЧАСНІ ДЕТЕРМІНАНТИ РОЗВИТКУ БІЗНЕС-ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

відносити до фінансових витрат, а не до первісної вартості об'єкта.

Якщо вести мову про оцінку основних засобів, то МСБО 16 дає можливість суб'єкту господарювання обирати одну з двох моделей: модель собівартості, чи модель переоцінки, а згідно з П(с)БО 7 підприємство **може переоцінювати** об'єкт основних засобів, тобто даним стандартом передбачено лише одну модель.

Суттєво відрізняється і облік переоцінки накопиченого зносу. За П(с)БО 7 передбачено використовувати лише один – пропорційний метод, а в міжнародній практиці використовуються наступні:

- а) сума накопиченого зносу перераховується пропорційно до зміни валової вартості активу;
- б) сума зносу виключається з валової вартості активу.

Також П(с)БО 7 рекомендує 5 методів нарахування амортизації, а саме: прямолінійний, виробничий, кумулятивний, метод зменшення залишкової вартості та прискорений метод зменшення залишкової вартості. За МСБО 16 даних методів лише три – прямолінійний, метод зменшення залишку та метод суми одиниць продукції. Згідно П(С)БО 7 «Основні засоби» зміна методу нарахування амортизації розглядається як зміна облікової політики, а Податковий кодекс України взагалі не передбачає таких ситуацій. За даним положенням під час реконструкції, модернізації, дообладнання тощо, амортизація призупиняється, що суперечить МСБО 16.

Отже, можна зробити висновок, що національні та міжнародні стандарти мають ряд відмінностей. З метою адаптації вітчизняних стандартів обліку і звітності до міжнародних необхідно узгодити критерії визнання та склад об'єктів основних засобів, методи нарахування амортизації та переоцінки.

Література

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» (зі змінами та доповненнями від 08.06.2015 р.) від 18 травня 2000 року N 288/4509. [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

**II Міжнародна науково-практична Інтернет-конференція
СУЧАСНІ ДЕТЕРМІНАНТИ РОЗВИТКУ БІЗНЕС-ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ**

<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00>.

2. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 «Основні засоби» (зі змінами та доповненнями від 01.01.2012 р.). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/929_014?info=1.

УДК 657.65.012.32

Матюха М.М., к.е.н, доцент
Київський національний університет
технологій та дизайну

**ВПЛИВ РЕЛЕВАНТНИХ ВИТРАТ НА ПРИЙНЯТТЯ
УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ**

Управлінські рішення мають сприяти проведенню бізнес процесів на підприємстві, бути направленими на досягнення його стратегічної мети – досягнення максимального прибутку. Відповідно важливим організаційним елементом є ідентифікація витрат, пов'язаних з втіленням та ефективним запровадженням управлінських рішень. В теоретичному та емпіричному відношенні розрізняють витрати, що пов'язані з прийняттям певного ділового рішення, мають відношення до нього і витрати які мають опосередковані властивості впливу на діяльність. Для оптимізації витрат у завдання облікової служби входить ретельне визначення класифікації витрат і проведення їх оцінки, співставлення із отриманими доходами та надати повноцінну інформацію менеджерам для прийняття варіативного рішення купувати чи виробляти. Відповідно доцільно розмежувати відповідність загальних витрат та витрат на можливість (майбутніх альтернативних витрат). Прийняття рішень щодо майбутнього не враховує понесені витрати (тобто історичні незворотні витрати), вони не мають значення для обґрунтування рішення, а лише можуть